

РЕШЕНИЕ

№ 799

гр. Варна, 14.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 1 СЪСТАВ, в публично заседание на деветнадесети май през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Ивелина Димова

при участието на секретаря Петя В. Георгиева
като разгледа докладваното от Ивелина Димова Административно
наказателно дело № 20223110201037 по описа за 2022 година
за да се произнесе, взе предвид следното:

Настоящото производство е образувано на основание чл.59 и сл. от ЗАНН.

Подадена е жалба от „НАССЕР“ ЕООД-гр.Варна срещу Наказателно постановление № 546138-F552748/05.11.2020г. на директора на Дирекция „Обслужване“ в ТД на НАП-Варна, с което на дружеството било наложено административно наказание имуществена санкция в размер на 500 лева, на основание чл.53 от ЗАНН и чл.179, ал.1 от ЗДДС.

Жалбоподателят излага доводи за маловажност на случая. Моли административното наказание да бъде отменено и да му бъде отправено предупреждение, с което заявява, че ще се съобрази.

В съдебно заседание дружеството-жалбоподател, редовно призовано, не изпраща представител.

Представител на въззиваемата страна изразява становище за неоснователност на жалбата и моли същата да бъде оставена без уважение. Счита, че нарушението е безспорно установено. Намира, че не са налице условията за приложение на нормата на чл.28 от ЗАНН. Изтъква, че дружеството е санкционирано и за други нарушения на данъчното законодателство. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Жалбата е подадена от легитимирана страна– наказаното юридическо лице, в преклузивния 14-дневен срок по чл. 59, ал. 2 от ЗАНН, срещу акт, подлежащ на съдебен контрол и пред надлежния съд – по местоизвършване на

претендираното нарушение, поради което е **процесуално допустима**. Разгледана по същество, същата е **основателна**, по следните съображения:

Въз основа всички събрани по делото доказателства, съдът установи от **фактическа страна** следното: На 26.07.2016г. дружеството-жалбоподател било регистрирано по ЗДДС. През периода 01.-16.03.2020г. същото не подало справка-декларация по ЗДДС за данъчен период 01.02.2020г. до 29.02.2020г., а подало такава на 17.03.2020г. Впоследствие от св.ПЛ. ИВ. ИВ.- инспектор по приходите в ТД на НАП-Варна била извършена проверка в информационния масив на ТД на НАП за спазване на данъчното законодателство от страна на дружеството, при която изложените обстоятелства били установени. Доколкото справка-декларация по чл.125, ал.1 от ЗДДС за данъчен период м. февруари 2020г. не била подадена в законоустановения срок, а именно- до 16.03.2020г., на 11.06.2020г. бил съставен акт за установяване на административно нарушение на въззивното дружество за това, че не е подало справка-декларация за процесния данъчен период в законоустановения срок. Актът бил съставен в присъствието на упълномощен представител на дружеството, бил предявен и подписан без възражения. Писмено възражение (наименовано „Жалба“) било депозирано в срока по чл.44 ал.1 от ЗАНН, но било счетено за неоснователно от наказващия орган. Въз основа на съставения акт на 05.11.2020г. било издадено и атакуваното наказателно постановление, с което на „НАССЕР“ ЕООД -гр.Варна била наложена имуществена санкция в размер на 500 лева за неизпълнение на административно задължение по чл. 125, ал.5 от ЗДДС.

Изложената фактическа обстановка, която по начало не се оспорва от страните, съдът прие за установена въз основа на събраните по делото доказателства- от разпита на свидетелката ПЛ. ИВ. ИВ., както и от приобщените по реда на чл.283 от НПК писмени доказателства. Показанията на разпитаната свидетелка следва да бъдат кредитирани като последователни, безпротиворечиви и логични, като липсват основания за съмнение в тяхната достоверност. Твърденията ѝ кореспондират и на приложените писмени доказателства, които позволяват фактическата обстановка да бъде установена по несъмнен начин.

При така установената фактическа обстановка съдът приема от **правна страна** следното: В настоящото производство съдът следва да извърши проверка на законността на оспореното пред него наказателно постановление, като следва да прецени правилно ли са приложени процесуалният и материалният закон, с оглед описаните в НП факти и обстоятелства, както и съответстват ли те на приложената от административна наказващия орган санкционна норма.

При извършената цялостна **служебна проверка**, с оглед задължението си по чл.314, ал.1 НПК, съдът установи, че при издаването на обжалваното наказателно постановление не са допуснати съществени нарушения на нормите на ЗАНН, водещи до неговата отмяна. Съставеният АУАН и издаденото въз основа на него НП съдържат законоустановените в чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН реквизити (в редакцията, действала при постановяването им); издадени са в предвидените за това срокове, като при връчването им не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Наказателното постановление и актът са издадени от компетентни органи, видно от приложеното копие на Заповед № ЗЦУ-1149/25.08.2020 г. на Изпълнителния директор на НАП. Описанието на нарушението е достатъчно пълно и ясно, като позволява на санкционираното лице да разбере извършването на какво деяние му е вменено и да организира адекватно защитата си.

Действително, в НП не е посочена изрично датата на извършване на нарушението. Непосочването на конкретната дата на самото извършване на нарушението обаче не представлява процесуално нарушение, при това съществено, след като е изписан изрично крайният срок до който е следвало да бъде депозирана справка - декларация по ЗДДС, откъдето следва извода, че датата след изтичане на този краен срок е тази на извършване на нарушението.

По приложението на **материалния закон** съдът установи следното:

Разпоредбата на чл.125, ал.1 от ЗДДС задължава регистрираните по този закон лица да подават справка- декларация за всеки данъчен период, въз основа на отчетните регистри по чл.124 от с.з., като ал.5 от същата норма определя срока за това- до 14-о число включително на месеца, следващ данъчния период, за който се отнасят. През периода 01.02.-29.02.2020г. дружеството-жалбоподател е било данъчно задължено лице по смисъла на чл.3 от ЗДДС, надлежно регистрирано по посочения закон (обстоятелство, което не се оспорва от страна на последното) и следователно е било длъжно да подаде справка-декларация по ЗДДС за този данъчен период в установения за това срок. Крайният срок за подаване на справки – декларации по ЗДДС за задължените лица е 14 – то число на месеца, следващ месеца, за който се отнасят. През м.март 2020г. 14 и 15 – то число на месеца са били почивни дни, поради което срокът за изпълнение на процесното задължение е изтекъл на първия присъствен ден- 16.03.2020г. От приложената справка от информационната система на ТД на НАП – гр. Варна за депозирани справки – декларации по ЗДДС от страна на въззивното дружество се установява, че

санкционираното лице не е изпълнило задължението си да подаде справка-декларация за посочения данъчен период до 16.03.2020г., а е подало такава след изтичането на законоустановения срок- на 17.03.2020г. По този начин същото действително е осъществило неизпълнение на административно задължение по чл.125, ал.5 от ЗДДС, наличието на което правилно е констатирано в процесното наказателно постановление.

Съдът намира също, че наказващият орган правилно е издирил приложимия закон и относимата санкционна разпоредба, като е наложил наказание по реда на чл.179, пр.1 от ЗДДС, предвиждащ специално наказание за лице, което, като е длъжно, не подаде справка-декларацията по чл. 125, ал. 1, или не я подаде в предвидените срокове, какъвто е и разглежданият случай.

Макар и правилно да е констатирано наличието на неизпълнение на административно задължение обаче съдът намира, че са налице основаният случай да бъде счетен за маловажен по смисъла на чл.28 от ЗАНН. Касае се за минимално просрочване, тъй като справка-декларация е била подадена на следващия ден след изтичането на законоустановения срок. Константна е практиката на съдилищата по отношение приложението на чл. 28 от ЗАНН, която приема, че закъснение за подаване на декларация, което е в рамките на 5 до 7 дни, след изтичане на крайния срок, още повече по инициатива на задълженото лице, се явява пренебрежимо кратко за да бъде санкционирано, вместо нарушителя да бъде предупреден, съобразно разпоредбата на чл. 28, б. "а" от ЗАНН (каквото становище е изразено например в Решение № 2090 от 4.11.2019 г. на АдмС - Варна по к. а. н. д. № 2171/2019 г.). Също така процесуалният представител на наказващия орган не е възразил срещу твърденията, изложени в жалбата, че справка-декларация е била „нулева“, т.е. през процесния период не са били осъществени облагаеми доставки. От друга страна, макар и да има данни за наличие на издадени наказателни постановления за други нарушения на данъчното законодателство от страна на санкционираното лице, то липсва информация дали тези НП са влезли в сила. Следва да се отбележи и че дружеството не е било санкционирано за други нарушения от вида на разглежданото, а за различни такива. Поради това съдът намира, че допуснатото нарушение е инцидентна проява в дейността на дружеството. Процесното административно задължение освен това е било изпълнено от санкционираното лице доброволно и по собствени подбуди, преди установяване по надлежния ред на факта на неизпълнението му и преди инициране на административно-наказателното производство. При това положение санкция от 500 лева очевидно не съответства на тежестта на извършеното нарушение и не може да бъде възприета като справедлива. Предвид изложеното, с оглед особеностите на случая съдът намира, че процесното нарушение се отличава с по-малка тежест от останалите такива от този вид и следва да бъде счетено за маловажно. Неоснователният отказ на наказващия орган да приложи нормата на чл.28 от ЗАНН при наличието на предпоставките за това обуславя отмяната на наказателното постановление поради противоречието му със закона. По силата на действащата разпоредба на чл. 63, ал. 2, т. 2 ЗАНН /в сила от 23.12.2021 г. /, когато отменя наказателното постановление поради маловажност на нарушението, съдът предупреждава нарушителя, че при извършване на друго административно нарушение от същия вид, представляващо маловажен случай, в едногодишен срок от влизането в сила на съдебния акт, за това друго нарушение ще му бъде наложено административно наказание. Тази редакция обаче е въведена след извършването на нарушението, като се явява по-неблагоприятна за нарушителя, с оглед последиците, които настъпват за него - определяне на едногодишен срок от влизане в сила на съдебния акт, за извършено

нарушение в рамките на който ще му бъде наложено административно наказание. Поради това и на основание чл. 3, ал. 2 ЗАНН съдът счита, че следва да приложи по-благоприятната за жалбоподателя редакция, а именно действащата до 23.12.2021 г., която предвижда, че в случаите, когато установи, че са налице основанията на чл. 28 ЗАНН, съдът отменя наказателното постановление, без да е предвидено задължение да предупреждава нарушителя по реда на чл. 63, ал. 2, т. 2 ЗАНН.

Предвид всичко изложено съдът намира, че обжалваното наказателно постановление се явява незаконосъобразно, като постановено в нарушение на материалния закон и като такова следва да бъде отменено изцяло.

Независимо от изхода на делото на дружеството не следва да се присъждат разноски поради липса на съответно искане, а и на данни такива да са били направени.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

О Т М Е Н Я изцяло Наказателно постановление № 546138-F552748/05.11.2020г. на директора на Дирекция „Обслужване“ в ТД на НАП-Варна, с което на „НАССЕР“ ЕООД-гр.Варна, ЕИК:***, на основание чл.53 от ЗАНН и чл.179, ал.1 от ЗДДС е наложено административно наказание имуществена санкция в размер на 500 лева, като **незаконосъобразно**.

Решението подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от получаване на съобщението за изготвянето му пред Административен съд – Варна.

След влизане в сила на съдебното решение, АНП да се върне на наказващия орган по компетентност.

Съдия при Районен съд – Варна: _____